

Sygn. akt IV CSK 417/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko E. [...] Spółce Akcyjnej w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako środek prawny nadzwyczajny. Uruchamianego przy tym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przesłanki wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, odwołując się do przesłanki z pkt 4 powołanego przepisu, to jest oczywistej zasadności skargi dowodzi, że wadliwa wykładnia umowy zawartej przez strony dokonana przez sąd doprowadziła do wadliwego oddalenia żądania zwrotu świadczenia spełnionego nienależnie.

Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymieniającego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę jej przyjęcia przez Sąd Najwyższy do rozpoznania, oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a celem który przyświecał ustawodawcy przy wprowadzenie tej przesłanki, była potrzeba eliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne poczucie sprawiedliwości. Taka sytuacja w sprawie miejsca nie miała. Skarżący nie chce przy tym dostrzec,

że jego żądanie zapłaty obejmujące okres od 1 stycznia 2008 r. do 30 kwietnia 2009 r. opiera się na cenach energii z taryfy obowiązującej tylko do 31 grudnia 2007 r., przy czym po tej dacie pozwany taryf zatwierdzonych przez Prezesa URE nie stosował, wobec zwolnienia go z tego obowiązku. Dostarczona natomiast skarżącemu przez pozwanego w spornym okresie energia musiała podlegać rozliczeniu.

Brak przesłanki oczywistej zasadności skargi oraz niemożność dostrzeżenia wystąpienia w sprawie innych ustawowych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. prowadzi do wniosku, że należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), nie stwierdzając dostatecznych podstaw do podwyższenia stawki minimalnej.

aw

es